

(The Natural History of Elephants)

Az elefánt öt kiló agyában
van a nagyvilág asztala és szarháza is.
Ahol vándorolva keresi útját, nagy fing-
Üdvözlések cserélődnek. A hasa korogása
Olyan, mintha csavarnák, gyűrnék a gömbölyű világot.
Hosszú útja után, nyelvével vágyik kipréselni a bogyo
Levét, ami olyan nagy, mit egy görögdinnye,
De ígéretebb és édesebb is;
És a hátrahagyott serkentő jelektől törpék hulltak,
És fulladtak parfümös szarjankók nagy mocsarakba.

Az elefánt öt kiló agyában
Van a szél, az tereli, húzza lélegzetével
A folyók édes kortyához, és az óceánhoz,
Bár egy bizonyos távolság után túl mély a gázló.
A Föld közönséges, azt rázzák,
És vadul puritán tesztelik, mert
Le kell döntení szétmálló halmát, és elszórva messze
hagyni, ahol nagy barom üvöltöz csillagok között.

Az elefánt öt kiló agyában
A törpék már hihetetlen ördögi őszinteséggel
Visszafogják hosszú dolgaikat. Az állat nem tud fogni,
Agytekervénye pusztító, a véleménye mindig
Kiderül, hogy más dolog - a végtelen zöld
És az erdő törékenysége. Bárcsak egyszer ereszkedne
Alacsonyra, akkor megtisztítaná az egész földet kínozótól,
S egy olyan nagyot tüszentene, hogy észrevennék a Marsról.

Az elefánt öt kiló agyában
Van a Nap és a Hold, egy darab elragadó teljes világ.
Azt kell tenni vele, soha nem volt kétséges,
Hogy nyíljon meg az ég, és zuhogjon a mennydörgős eső
Különös szolgáló áradata. Óselefántokról álmodik,

És mamutokról, és még mindig büszkén dobog
A szíve e világon, mint aki tudja, hogy elérheti
Végül a helyét, ha még tűr, és csak képzelet fáradtságát.

Az elefánt öt kiló agyában
Komponálja a verset, amolyan csendes utánczott kacagásból.
Pihenés közben, árnyékban a gondolatai
Hosszúak és ünnepélyesek, mint a regények, és a társak
Nevei is előjönnek egy csodás reggelen.
Délben és este is töpreng ezen, de elfedi mind
Az éjszaka ízével. Szeret rejtőzni kemény sétáin,
Mint, ahogy más fajok házaikban, és emlékezése
Bőrpelyheket és szagát elhagyja, de mint egy jel
Állandó bélyegként vele van, bárhol is él.

Az elefánt öt kiló agyában
Annyi fogalmat tárol, amelyhez
Oxford teljes könyvtára túl kicsi volna,
Ezek végül is nagyon súlyosak
önmagukban, bár említeni sem érdemes;
Persze az állat nem tud beszélni,
csak örök kételkedés elmélkedése.

Az elefánt öt kiló agyában
Soha nincs perverz gondolat, az ő nagy tiszta lelke
S hajlékony ormánya folyton tereli;
A világdarabból elfogni olyan izgalmas
Gyöngédséget, hogy minden órájuk
Legyen tökéletes és kimerített a szerelemmel.
A társai sem kényelmesek, minden nőtényt, bikát és bébit
Megáld egy nagyon kegyes mozdulattal, és így érzi szép,
Érzékeny körmeit, nagy elefánt lábain.

S amikor egyre gyakrabban bizsereg hímtagja,
Döfköd vele, s e párzási időszakban válik
Nagydarab zavarodott kétbalkezessé... Nem hittem volna,
De húsz tonna vágyból van a halak, örült bálnák,
És a pókok szerelme. A nagy pöttyökben hulló sperma

Az egész erdőt beborítja ragaccsal, s hangya telepek
Élnek szárított elefánt spermán generációkon át.

Az elefánt öt kiló agyában
Nincs a halállal összhang, de folyamatos
és elvárható a hit és a régi barátság. A türelem
hosszabb, mint a gleccserek élete, és a századok
elzörögnek, mint a játékdobok. De az élet tervei
örökkévalók, mint a vásznon az ecsetvonás,
ha kezdetét a kárhozat fogja is,
a közepe és a vége a pazar gondolaté.

Ford: Németh Dezső